

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญของปัญหา

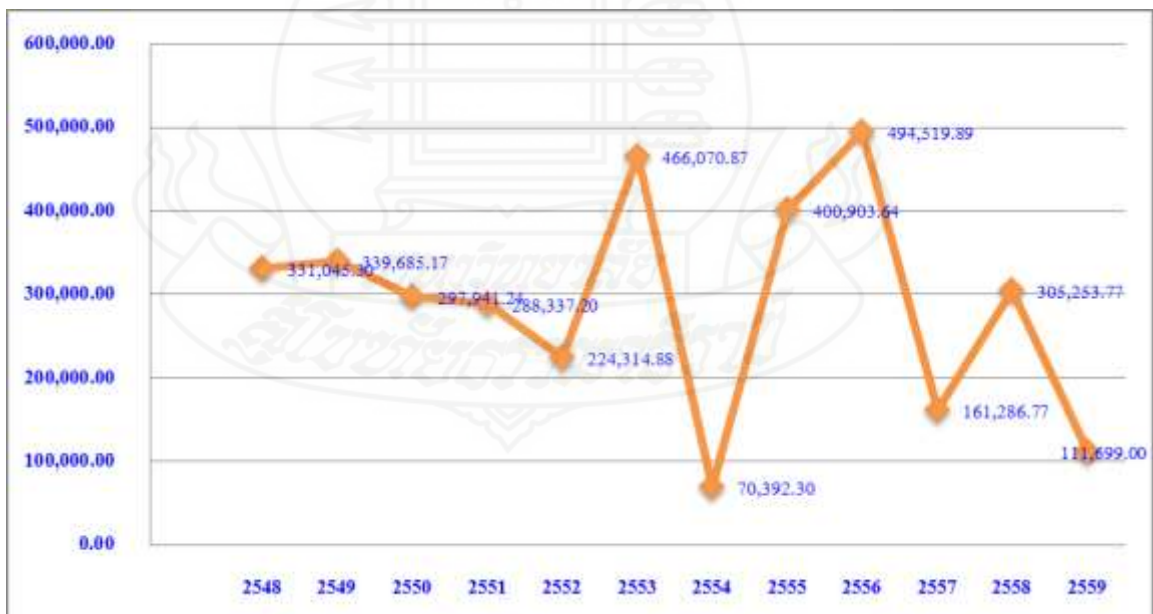
ในช่วงต้นทศวรรษ 1960 ประเทศกำลังพัฒนา (developing countries) ต่างๆ ในโลกจำนวนมากมีทัศนคติในทางลบต่อบริษัทข้ามชาติ (Multinational Corporations – MNCs) โดยมองว่าการเข้ามาลงทุนของบริษัทข้ามชาติเป็นสิ่งเลวร้าย เป็นการเข้ามาเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทำให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบเสมือนกับการล่าอาณานิคมและเป็นปัญหาต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ประเทศกำลังพัฒนาที่ได้รับการลงทุนจึงพยายามต่อต้านไม่เปิดรับการลงทุนจากบริษัทข้ามชาติ (อาชนัน เกาะไพบุลย์, อดุลกรณ์ ศรีธัญญากุล, ประเสริฐ วิจิตรนพรัตน์ : 2553) ประเทศกำลังพัฒนาที่เปิดรับการลงทุนของบริษัทข้ามชาติ (MNCs) เช่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน ฮังการีและสิงคโปร์ ต่างประสบความสำเร็จอย่างมากในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ จนสามารถยกระดับเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ส่วนประเทศในกลุ่มละตินอเมริกาที่ปฏิเสธการเข้ามาลงทุนของบริษัทข้ามชาติและเลือกดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบชาตินิยม ต้องประสบกับปัญหาทางเศรษฐกิจและเกิดวิกฤตการณ์หนี้สินต่างประเทศ ในปัจจุบันประเทศกำลังพัฒนาต่างมองว่าการลงทุนของบริษัทข้ามชาติ (MNCs) เป็นวิธีการแก้ปัญหาเศรษฐกิจและช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาว ดังนั้นประเทศกำลังพัฒนาจึงหันมาต้อนรับการเข้ามาลงทุนของบริษัทข้ามชาติ (MNCs) โดยสนับสนุนดึงดูดให้นักลงทุนของบริษัทต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศเพื่อให้เกิดการไหลเข้า (inflow) ของเงินลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งวิธีการที่จะดึงดูดนักลงทุนต่างชาติก็มีหลายวิธีที่ประเทศกำลังพัฒนานำมาใช้ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดนโยบายการค้าเสรี การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ และการผ่อนคลायกฎระเบียบต่างๆ เกี่ยวกับการค้าและการลงทุนจากต่างประเทศ และเสนอสิทธิประโยชน์ต่างๆ เช่น การลดหย่อนภาษีเงินได้หรือการให้สิทธิพิเศษอื่นๆ กับบริษัทข้ามชาติซึ่งเงินลงทุนจากบริษัทข้ามชาติที่ไหลเข้ามาลงทุนในประเทศกำลังพัฒนาจะไหลเข้ามาทั้งในลักษณะของเงินลงทุนโดยตรง (Foreign Direct Investment : FDI) และเงินลงทุนทางอ้อม (Foreign Portfolio Investment : FPI)

นอกจากนี้เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้บริษัทข้ามชาติเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาก็คือประเทศกำลังพัฒนามิรายได้ต่ำทำให้ประสบกับปัญหาการขาดแคลนเงินออมภายในประเทศ ส่งผลให้เงินทุนภายในประเทศไม่เพียงพอต่อความต้องการลงทุนใน

ภาคเศรษฐกิจภายในประเทศ ซึ่งการเข้ามาลงทุนของบริษัทข้ามชาติในประเทศกำลังพัฒนานั้น ไม่ได้เข้ามาเพียงเงินลงทุนแต่บริษัทข้ามชาติ (TNCs) ยังได้นำเทคโนโลยีที่ทันสมัย นำความรู้ความสามารถ ทักษะและเทคนิคการบริหารงานมาให้ความรู้ในการบริหารและถ่ายทอดทักษะด้านเทคโนโลยีที่ทันสมัยไปยังคนในประเทศด้วยโดยการถ่ายทอดผ่าน โครงการฝึกอบรมบุคลากรพนักงานและการเรียนรู้ระหว่างทำงาน (learning by doing)

สำหรับประเทศไทยในระยะเวลาที่ผ่านมาเงินลงทุนจากต่างประเทศมีบทบาทต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งประเทศไทยได้เปิดรับการเข้ามาลงทุนของบริษัทจากต่างประเทศตั้งแต่ทศวรรษ 1960 เป็นต้นมา โดยให้นักลงทุนจากบริษัทต่างประเทศเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจในภาคอุตสาหกรรมร่วมกับผู้ประกอบการของประเทศสำหรับเหตุผลที่ประเทศไทยเปิดรับนักลงทุนจากต่างประเทศเนื่องจากประเทศเป็นประเทศกำลังพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเป็นเศรษฐกิจขนาดเล็กแบบผสมผสานระหว่างเกษตรกรรมกับอุตสาหกรรม ประชากรส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำ ทำให้ประเทศไทยเผชิญกับปัญหาการขาดแคลนเงินทุนที่จะนำมาพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพราะระดับการออมเงินภายในประเทศมีไม่เพียงพอต่อความต้องการเงินลงทุนในภาคเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งการลงทุนจากต่างประเทศที่ไหลเข้ามาในประเทศไทยมีทั้งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและการลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศ

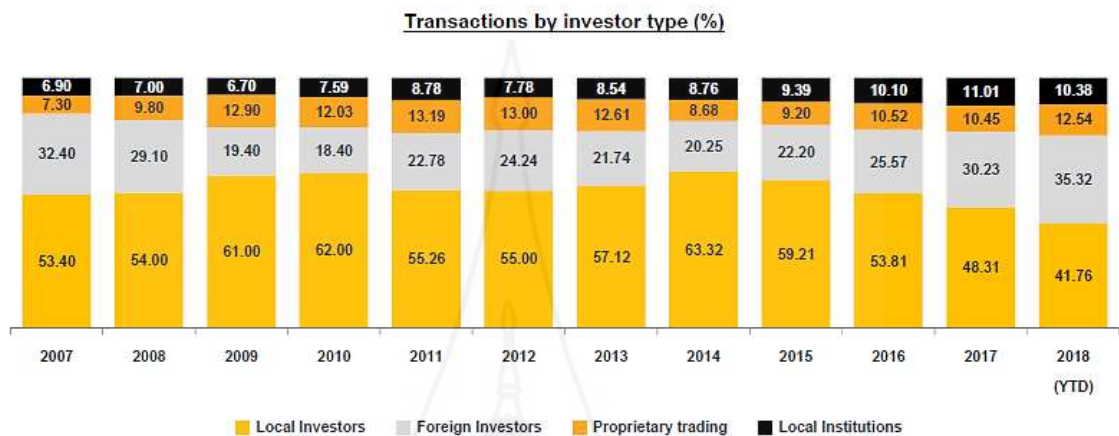
หน่วย : ล้านบาท

ภาพที่ 1.1 มูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิ

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย (2560)

ตามภาพที่ 1.1 ข้อมูลเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิของธนาคารแห่งประเทศไทย ในช่วง พ.ศ. 2548 – 2559 พบว่า พ.ศ. 2548 มูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆจนถึง พ.ศ. 2552 และมูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศลดลงต่ำสุดใน พ.ศ. 2554 เนื่องจากเป็นปีที่ประเทศไทยประสบปัญหาความวุ่นวายภายในประเทศ

ภาพที่ 1.2 สัดส่วนการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ที่มา : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (2560)

ตามภาพที่ 1.2 สัดส่วนการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2550 ถึง เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2561 นักลงทุนที่มีสัดส่วนการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหุ้นไทยมากที่สุดคือนักลงทุนภายในประเทศซึ่งมีสัดส่วนการซื้อขายเฉลี่ยร้อยละ 55.34 ของมูลค่าการซื้อขายหลักทรัพย์ทั้งหมดในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ส่วนนักลงทุนจากต่างประเทศมีสัดส่วนการซื้อขายเฉลี่ยร้อยละ 25.15 ของมูลค่าการซื้อขายหลักทรัพย์ทั้งหมดในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย หากพิจารณาแนวโน้มการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยของนักลงทุนจากต่างประเทศและนักลงทุนในประเทศพบว่าตั้งแต่ พ.ศ. 2557 แนวโน้มการลงทุนในหลักทรัพย์ของนักลงทุนในประเทศมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องในขณะที่นักลงทุนจากต่างประเทศมีสัดส่วนการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

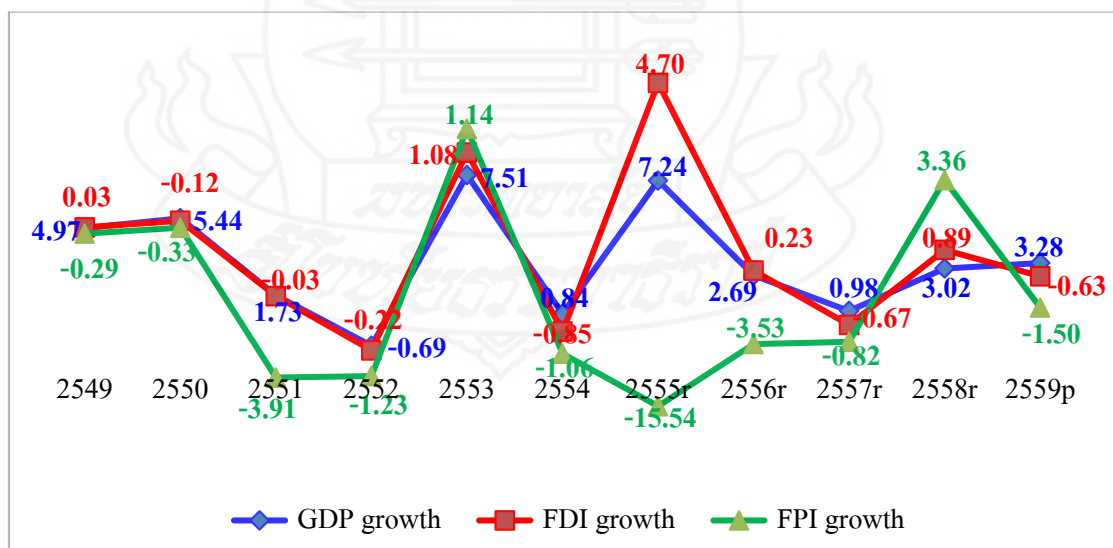
ตารางที่ 1.1 อัตราการเจริญเติบโตของ FDI และ FPI ต่อ GDP

	2549	2550	2551	2552	2553	2554	2555r	2556r	2557r	2558r	2559p
GDP (Billion of Baht)	8,400.65	9,076.30	9,706.93	9,658.66	10,808.14	11,306.91	12,357.34	12,915.16	13,230.30	13,747.00	14,533.47
GDP growth (%)	4.97	5.44	1.73	-0.69	7.51	0.84	7.24	2.69	0.98	3.02	3.28
FDI (Billion of Baht)	339.69	297.94	288.34	224.31	466.07	70.39	400.90	494.52	161.29	305.25	111.70
FDI growth (%)	0.03	-0.12	-0.03	-0.22	1.08	-0.85	4.70	0.23	-0.67	0.89	-0.63
Ratio of FDI to GDP	4.04	3.28	2.97	2.32	4.31	0.62	3.24	3.83	1.22	2.22	0.77
FPI (Billion of Baht)	83.78	55.73	-162.36	38.01	81.41	-5.29	76.90	-194.70	-35.70	-155.63	78.55
FPI growth (%)	-0.29	-0.33	-3.91	-1.23	1.14	-1.06	-15.54	-3.53	-0.82	3.36	-1.50
Ratio of FPI to GDP	1.00	0.61	-1.67	0.39	0.75	-0.05	0.62	-1.51	-0.27	-1.13	0.54

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2560)

ตามตารางที่ 1.1 หากพิจารณาสัดส่วนการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศตั้งแต่ พ.ศ. 2548-2559 พบว่าประเทศไทยมีเงินลงทุนจากต่างประเทศไหลเข้าสุทธิเป็นบวกคิดเป็นประมาณร้อยละ 2.62 ของการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ส่วนการลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศ พบว่าตั้งแต่ พ.ศ. 2548-2559 เงินทุนไหลเข้าสุทธิมีความผันผวนไปในทิศทางลดลงคิดเป็นประมาณร้อยละ (0.074) ของการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ

หน่วย : ร้อยละ

ภาพที่ 1.3 อัตราการเจริญเติบโตของ FDI และ FPI ต่อ GDP

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2560)

ตามภาพที่ 1.3 อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ อัตราการขยายตัวของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และอัตราการขยายตัวของการลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกันจะเห็นได้จากในช่วงที่อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น อัตราการขยายตัวของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และอัตราการขยายตัวของการลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วยเช่นกัน

ตารางที่ 1.2 ช่องว่างระหว่างการออมกับการลงทุนในประเทศไทย

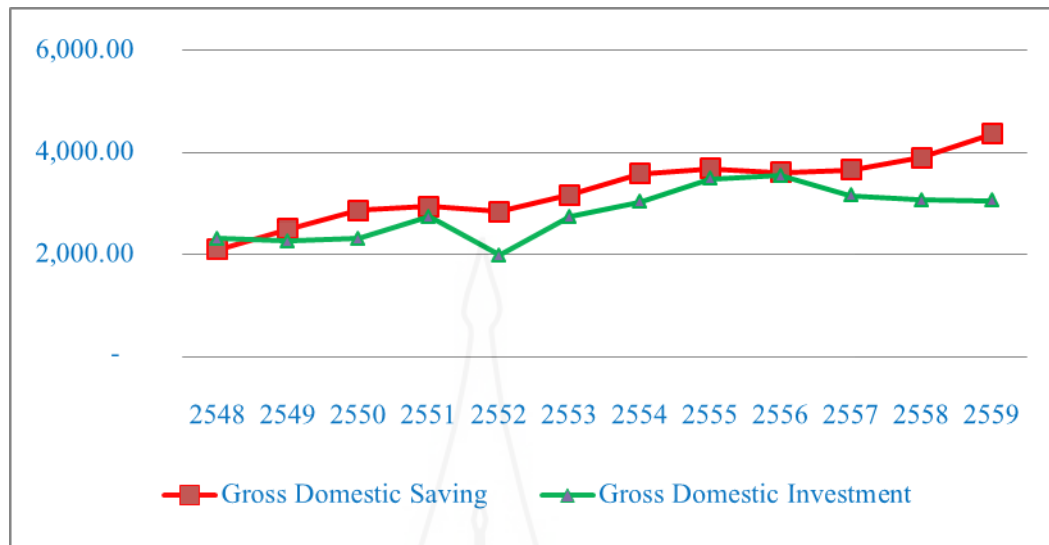
หน่วย : พันล้านบาท

	การออมและการลงทุนในประเทศ											
	2548	2549	2550	2551	2552	2553	2554	2555r	2556r	2557r	2558r	2559p
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ	7,614.4	8,400.6	9,076.3	9,706.9	9,658.7	10,808.1	11,306.9	12,357.3	12,915.2	13,230.3	13,747.0	14,533.5
การลงทุน	2,316.4	2,269.2	2,314.1	2,739.9	1,993.2	2,740.6	3,029.3	3,463.0	3,546.1	3,164.6	3,065.3	3,063.6
ภาคเอกชน	1,575.3	1,679.7	1,684.5	1,928.2	1,582.4	1,932.2	2,276.9	2,607.6	2,541.2	2,572.2	2,505.0	2,555.4
ภาครัฐบาล	534.9	575.6	626.0	639.1	649.6	661.0	644.4	728.1	737.1	690.6	864.9	928.9
ส่วนเปลี่ยนแปลงสินค้าคงเหลือ	206.2	13.9	3.6	172.7	-238.8	147.4	108.0	127.3	267.8	-98.2	-304.6	-420.7
เงินออมรวม	2,013.9	2,353.7	2,850.4	2,766.4	2,758.5	3,099.3	3,322.1	3,411.4	3,411.5	3,662.2	4,168.5	4,767.8
การออมสุทธิ	966.1	1,276.2	1,575.1	1,438.9	1,340.3	1,610.6	1,817.8	1,655.2	1,470.9	1,447.4	1,559.4	1,889.5
ค่าเสื่อมราคา	1,134.1	1,226.3	1,289.7	1,463.1	1,486.7	1,590.8	1,738.5	1,958.2	2,084.5	2,214.2	2,342.6	2,480.2
สต็อกภาคเอกชน	-86.4	-148.8	-14.4	-135.5	-68.6	-102.1	-234.2	-202.0	-143.9	0.5	266.5	398.0
ช่องว่างระหว่างการออมและการลงทุน	-302.5	84.5	536.3	26.5	765.3	358.7	292.8	-51.7	-134.6	497.6	1,103.1	1,704.1
สัดส่วนต่อ GDP	-3.97	1.01	5.91	0.27	7.92	3.32	2.59	-0.42	-1.04	3.76	8.02	11.73

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2560)

ตามตารางที่ 1.2 ช่องว่างระหว่างการออมและการลงทุนใน พ.ศ. 2548 และ พ.ศ. 2555-2556 ติดลบ มีมูลค่า (302.5) พันล้านบาท (51.70) พันล้านบาท และ (134.60) พันล้านบาท ตามลำดับ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ (3.97) , (0.42) และ (1.04) ของการเติบโตทางเศรษฐกิจภายในประเทศตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าการออมภายในประเทศมีไม่เพียงพอต่อความต้องการการลงทุนภายในประเทศ ส่งผลให้เกิดช่องว่างระหว่างการออมและการลงทุนติดลบ

หน่วย : พันล้านบาท

ภาพที่ 1.4 ช่องว่างระหว่างการออมกับการลงทุนในประเทศไทย

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

หากพิจารณาตามภาพที่ 1.4 จะเห็นว่าใน พ.ศ. 2548 ระดับการออมภายในประเทศมีไม่เพียงพอต่อความต้องการเงินลงทุนภายในประเทศ และตั้งแต่ พ.ศ. 2549 – 2559 มูลค่าการออมจะสูงกว่ามูลค่าการลงทุนถึงแม้มูลค่าการออมจะสูงกว่ามูลค่าการลงทุนแต่หากพิจารณาช่องว่างระหว่างการออมกับการลงทุนจะพบว่าช่องว่างระหว่างการออมกับการลงทุนมีช่องว่างห่างกันไม่มากนัก แสดงให้เห็นว่าการออมภายในประเทศอาจไม่เพียงพอต่อความต้องการลงทุน เพราะหากต้องการให้เศรษฐกิจขยายตัวร้อยละ 7-8 ต่อปีต้องมีการลงทุนภายในประเทศถึงร้อยละ 35-40 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ทั้งหมด (Nimal, 2011) ซึ่งระดับการออมภายในประเทศมีไม่เพียงพอ จึงต้องใช้การลงทุนจากต่างประเทศมาเติมเต็มการลงทุนภายในประเทศในส่วนที่ขาดไป (ดวงรัตน์ ประจักษ์ศิลปไทย : 2557) ดังนั้นประเทศไทยจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาเงินลงทุนจากต่างประเทศเพื่อนำมาพัฒนาและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศให้สูงขึ้น เพราะเงินลงทุนจากต่างประเทศที่ไหลเข้ามาในประเทศไทยนั้นจะช่วยลดช่องว่างของความต้องการเงินลงทุนกับระดับการออมภายในประเทศได้ เพื่อเป็นการสนับสนุนและดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศ รัฐบาลไทยได้มีการกำหนดนโยบายในการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้สูงขึ้น โดยการกำหนดนโยบายการเปิดการค้าเสรีซึ่งที่เห็นนโยบายการเปิดการค้าเสรีเด่นชัดที่สุดคือในช่วงตั้งแต่ประเทศไทยใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (2535-2539) ซึ่งเป็นช่วงที่ประเทศไทยมีการเปิดเสรีในด้านต่างๆ ภายใต้กฎกติกาขององค์กรระหว่างประเทศไม่ว่าจะเป็น

องค์การการค้าโลก (World Trade Organization :WTO) และกองทุนระหว่างประเทศ (International Monetary Fund:IMF) ซึ่งเป็นยุคที่โลกไร้พรมแดน มีการเคลื่อนย้ายสินค้าและเงินทุนอย่างเสรีมากขึ้น (ศิริพร สัจจานนท์: 2553) การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ และการผ่อนคลายกฎระเบียบต่างๆ เกี่ยวกับการค้าการลงทุนจากต่างประเทศ เช่น การลดขั้นตอนการขึ้นค่าขอรับการส่งเสริมการลงทุน โดยคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้มีการออกประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 2/2557 เรื่อง นโยบายและหลักเกณฑ์การส่งเสริมการลงทุน ลงวันที่ 3 ธันวาคม 2557 กำหนดค่าขอรับการส่งเสริมฯ โดยค่าขอรับการส่งเสริมฯ รุ่นใหม่ ได้รับการปรับปรุงให้เข้าใจง่ายขึ้น การกรอกข้อมูลไม่ซ้ำซ้อน ชัดเจน ส่งผลต่อการพิจารณาอนุมัติ และการให้สิทธิประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร และการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล การเข้ามาลงทุนของนักลงทุนจากต่างประเทศที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นไม่ได้มีแค่บทบาทสำคัญในเรื่องการลดช่องว่างระหว่างการออมกับความต้องการเงินลงทุนในภาคเศรษฐกิจของประเทศไทยเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทในเรื่องการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัย นำความรู้ความสามารถด้านการบริหารจัดการ และกระบวนการการผลิตที่ทันสมัยเข้ามาถ่ายทอดให้กับคนในประเทศไทยโดยผ่านการฝึกอบรมพนักงาน ทำให้เกิดการพัฒนาวัตถุดิบบุคลากร การคมนาคมขนส่ง ส่งผลให้แรงงานและระบบอุตสาหกรรมของประเทศไทยมีประสิทธิภาพ เกิดกระบวนการผลิตที่ทันสมัยส่งต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนจากต่างประเทศกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการลงทุนจากต่างประเทศว่ามีความสัมพันธ์ต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างไรบ้าง

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของการลงทุนจากต่างประเทศของไทย

2.2 เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนจากต่างประเทศกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ

3. ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาสภาพทั่วไปของการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศไทยและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนโดยตรง (FDI) และการลงทุนทางอ้อม(FPI) จากต่างประเทศกับการเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลรายปีแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) เป็นรายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ของปี พ.ศ. 2548 – ไตรมาสที่ 2 ของปี พ.ศ. 2560 รวม 50 ไตรมาส

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) การลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศ (FPI) และการเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic growth) มีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) การลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศ (FPI) และการเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic growth)มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นหรือลดลง ตัวแปรอื่นก็จะมีการปรับตัวเพิ่มขึ้นหรือลดลงไปในทิศทางเดียวกัน

4.2 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) การลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศ (FPI) และการเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic growth) มีความสัมพันธ์กันในระยะยาว กล่าวคือ ในระยะยาวแล้วการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) การลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศ (FPI) และการเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic growth) จะมีการเคลื่อนไหวไปในทิศทางเดียวกันและสอดคล้องกัน

4.3 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) การลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศ (FPI) และการเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic growth) เป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของกันและกัน กล่าวคือ ถ้าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) การลงทุนทางอ้อมจากต่างประเทศ (FPI) และการเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic growth) เพิ่มขึ้นหรือลดลงทุกตัวแปร หรือมีตัวแปรตัวใดตัวหนึ่งเพิ่มขึ้นหรือลดลง จะส่งผลให้ตัวแปรอื่นเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามไปด้วย

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 การลงทุนระหว่างประเทศ (Foreign Investment) หมายถึง การที่นักลงทุนเอกชนหรือรัฐบาลในประเทศใดประเทศหนึ่งมีการเคลื่อนย้ายเงินทุนจากประเทศหนึ่งเข้าไปลงทุนในอีกประเทศหนึ่งในรูปแบบต่างๆ เช่น การเข้าไปดำเนินการเพื่อผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการ การ

เข้าซื้อหุ้นสามัญหรือตราสารทางการเงินอื่น โดยเป้าหมายหนึ่งคือ การคาดหวังอัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าการลงทุนในประเทศของตน

5.2 การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI) หมายถึง การเคลื่อนย้ายทุนภาคธุรกิจจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นเจ้าของ ทุนและมีอำนาจในการดูแลกิจการที่ตนเองเป็นเจ้าของ เป็นการนำเงินไปลงทุนโดยผู้ลงทุนเข้าไป ดำเนินกิจการ มีการนำทรัพยากรการผลิต แรงงานและเทคโนโลยีเข้าไปยังประเทศที่ลงทุนส่วนใหญ่ เป็นการลงทุนในระยะยาว

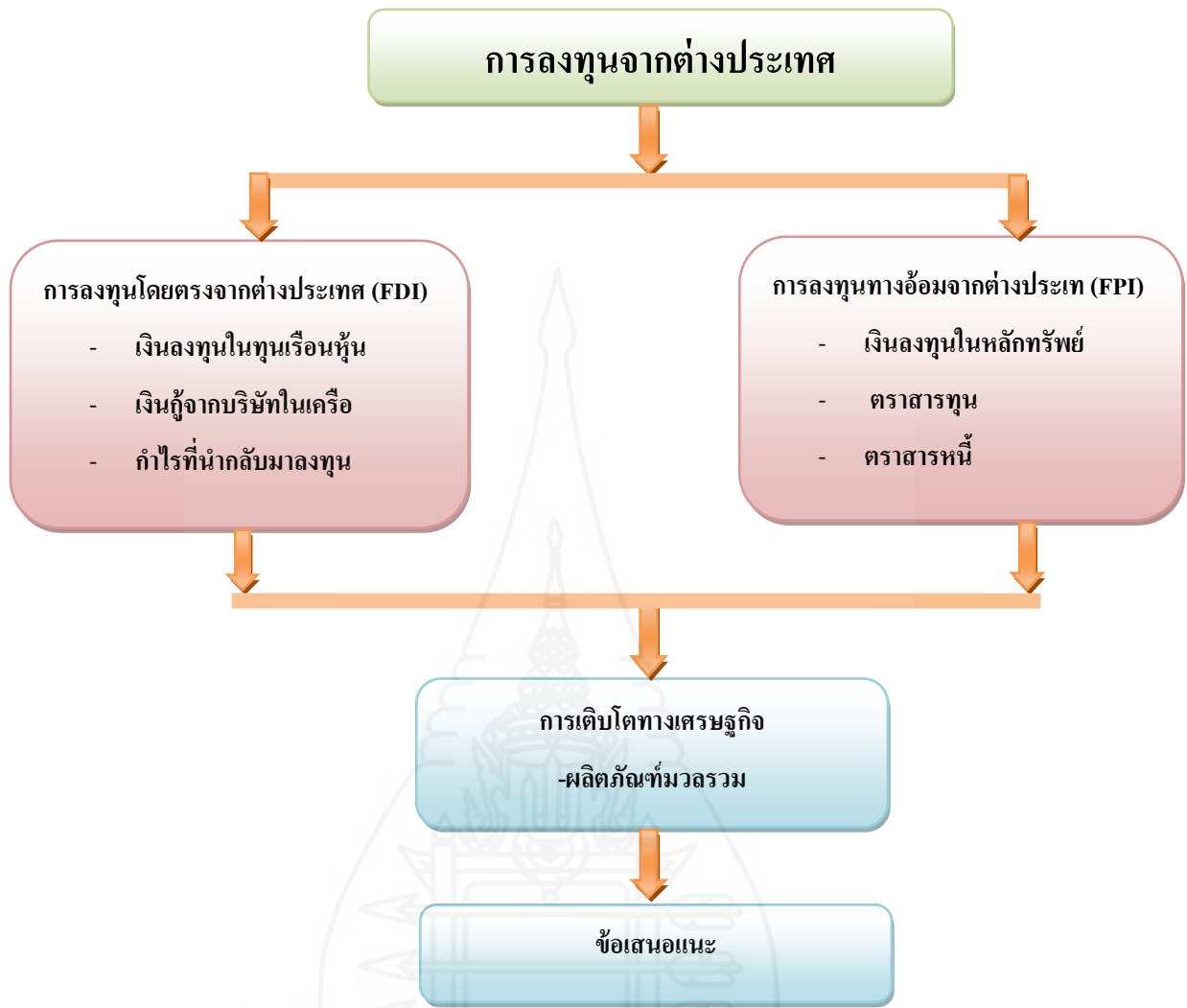
5.3 การลงทุนโดยอ้อมจากต่างประเทศ (Foreign Portfolio Investment : FPI) หมายถึง การลงทุนในสินทรัพย์ทางการเงิน หมายถึง การลงทุนในรูปการซื้อขายตราสารหุ้น ตราสารหนี้ ทั้งในรูป พันธบัตร ตั๋วเงิน ในต่างประเทศ รวมทั้งการกู้เงินจากต่างประเทศทั้งในระยะสั้นและระยะยาว โดยผู้ลงทุนจะไม่มีอำนาจในการบริหารจัดการหรือควบคุมดูแลกิจการนั้น ๆ เป็นการลงทุนที่ผู้ลงทุนต่างชาติไม่ได้เข้ามามีส่วนดำเนินการ ผู้ลงทุนในลักษณะนี้มักจะเป็นปัจเจกบุคคล หรือ อยู่ในรูปของกองทุนต่าง ๆ อาทิ กองทุนบำเหน็จบำนาญ และกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือนักลงทุนสถาบัน เช่น บริษัทประกันภัยและกองทุนรวม

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ทราบถึงข้อมูลหรือตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนจากต่างประเทศและนำข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยนี้ไปใช้ในการปรับเปลี่ยนแนวปฏิบัติ นโยบายทางเศรษฐกิจมาใช้ในการสนับสนุนและดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งพัฒนาเทคโนโลยีที่ทันสมัย ความรู้ ความสามารถ ทักษะ และเทคนิคการบริหารงานของบุคลากรในประเทศด้วย

6.2 สามารถระบุถึงความสัมพันธ์ที่เกิดจากการลงทุนจากนักลงทุนต่างประเทศต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

6.3 เสนอแนะนโยบาย โดยนำข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยนี้ไปปรับใช้กับการพัฒนาเพื่อให้มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศและเพื่อให้ประเทศได้รับประโยชน์สูงสุดจากการที่นักลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศ

ภาพที่ 1.5 กรอบแนวคิดการวิจัย

สำหรับการเติบโตทางเศรษฐกิจสามารถอธิบายเป็นสมการดังนี้

$$GDP = C + I + G + (X - M)$$

โดยที่	GDP	=	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP)
	C	=	รายจ่ายเพื่อการบริโภค (Consumption : C)
	I	=	รายจ่ายเพื่อการลงทุน (Investment Expenditure : I)
	G	=	รายจ่ายภาครัฐบาล (Government Expenditure : G)
	X	=	การส่งออกสินค้า (Exports : X)
	M	=	การนำเข้าสินค้า (Imports : M)
	(X-M)	=	การส่งออกสุทธิ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศจะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลงนั้นขึ้นอยู่กับตัวแปรทั้ง 4 ตัวแปร ได้แก่ รายจ่ายเพื่อการบริโภค รายจ่ายเพื่อการลงทุน รายจ่ายภาครัฐบาล และการส่งออกสุทธิ ซึ่งถือว่าเป็นส่วนประกอบหลัก กล่าวคือ ถ้าตัวแปรทั้ง 4 ตัวแปรเพิ่มขึ้นทุกตัวแปร หรือมีตัวแปรตัวใดตัวหนึ่งเพิ่มขึ้น จะส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ซึ่งการส่งออกทำให้ได้มาซึ่งเงินตราจากต่างประเทศเพื่อนำไปใช้ในการลงทุนพัฒนาศักยภาพการผลิตให้ดีขึ้น หรือนำไปใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในภาคอุตสาหกรรมเพิ่ม ส่งผลให้เกิดการลงทุนในประเทศมากขึ้น ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น การบริโภคภายในประเทศเพิ่มขึ้น มาตรฐานการครองชีพของประชาชนดีขึ้น ทำให้อัตราการขยายตัวเศรษฐกิจของประเทศเติบโตเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

